

Kongl. Majts Tal

på Riks-Salen vid Riksdagens afslutande,

den 20 Maj 1871.

Gode Herrar och Svenske Män!

Allvarliga äro de pröfningar som det behagat Herren att låta Mig genomgå. — Jemte det Jag varit angripen af en långvarig och svår sjukdom, hvilken till en tid satte Mig ur stånd att sjelf utöfva Riksstyrelsen, har Jag genom min högt älskade Gemåls dödliga frånfälle lidit en för Mitt hjerta ytterst smärtsam förlust. Att känslan af denna förlust äfven delas af det Svenska Folk, som den hädan-gångna i lifstiden med så varm kärlek omfattade, derpå har Jag äfven från Eder mottagit de mest ojäfaktiga bevis.

Genom det först af Norges Stor-Thing och sedan af Svenska Riksdagen fattade beslut att icke godkänna det framlagda förslaget till Föreningsakt mellan Sverige och Norge, har det af Mig enligt Svenska representationens uttryckta önskan gjorda försök till fullständigare ordnande af de unionella förhållandena icke vunnit framgång. Hvad nu icke lyckats skall måhända en gång framdeles, sedan Folken under en liffigare beröring lärt att med större förtroende möta hvar-andra, utan svårighet ernås.

Efter den behandling, I egnat åt förslaget till författning rörande fattigvår-den, är den med längtan motsedda lösningen af denna fråga snart att förvänta.

Bih. till Riksd. Prot. 1871. 1:a Saml. 1:a Afdeln.

Äfven i andra ämnen, rörande hvilka Jag till Eder framställt förslag, äro beslut fattade, hvilka Jag hoppas skola blifva till allmänt gagn.

Bland de angelägenheter åter, som icke vid denna Riksdag hunnit till ett önskligt mål, intages främsta rummet af den fråga, som Jag vid Wårt förra möte på detta rum lade Eder särskilt på hjertat, frågan om landets försvar. Nödvändigheten af dess förstärkande hafven I erkänt, när I med fosterländsk beredvillighet lemnat större delen af de anslag, som Jag äskat för materiel, befästningar och specialvapnens utveckling, men den ännu viktigare förstärkningen i lefvande kraft, som borde vinnas genom värnepligtens utsträckning, är för tillfället om intet gjord genom uppställandet af förbehåll, som hvarken Riksdagen i sin helhet antagit eller Jag skulle kunnat godkänna. En samvetsgrann vård om Rikets välfärd medgifver dock icke något dröjsmål med landtförsvarets slutliga ordnande. Till ytterligare behandling af detta ärende, nog viktigt att för sig påkalla en odelad uppmärksamhet af folkets samlade ombud, är Jag derföre betänkt att, om oförutsedda hinder icke möta, sammankalla en urtima Riksdag, förvissad som Jag är, att ingen ibland Eder vill undandraga sig de mödor och uppoffringar, som derifrån äro oskiljaktiga, allenast en ökad trygghet sålunda kan åt fosterlandet beredas.

Jag förklarar härmed detta lagtima Riksmöte afslutadt och förblifver Eder, Gode Herrar och Svenske Män, med all Kunglig Nåd och ynnest städse välbevågen.